

Til § 3.

Ved Lov Nr. 237 af 2. Oktober 1914, som ifølge Lov Nr. 90 af 31. Marts 1915 er forlænget til at gælde for Finansaaret 1915—16, er der tillagt Kommunerne Erstatning fra Statskassen af Halvdelen af det Beløb, som gennem Hjelpekasserne er ydet i Anledning af Arbejdsløshed som Følge af de foreliggende overordentlige Forhold.

I Tilslutning hertil maa man anse det for nødvendigt, at der aabnes Adgang til et tilsvarende ekstraordinært Statstilskud til Understøttelser i Anledning af den ved Dyrtiden forårsagede Trang, og man har derfor foreslaet den hertil fornødne Lovhjemmel tilvejebragt. I Paragrafens 2det Stykke er derhos bragt i Forslag, at disse Understøttelser — i Lighed med Arbejdsløshedshjælpen ifølge Lov af 2. Oktober 1914 — af Hjelpekassen kan ydes som Tillæg til Hjælp fra andre Kasser, blandt hvilke man foruden de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser har medtaget anerkendte Sygekasser, hvilket formentlig efter Forholdenes ensartede Karakter vil findes begrundet. Den i tilsvarende Bestemmelse i Loven af 2. Oktober 1914 optagne Begrænsning til „særlige Tilfælde“ har man under Hensyn til Dyrtidens almindelige Karakter anset det for rettest i nærværende Lovforslag at udelade.

Til de Personer, som nærværende Paragrafs 2det Stykke vil komme til Gode, hører bl. a. de alderdomsunderstøttede. For disses Vedkommende er der tillige ad administrativ Vej ved Indenrigsministeriets Cirkulære af 6. November 1915 (Bilag III, 2) givet Kommunerne Anvisning paa som midlertidig Dyrtidsforanstaltning at yde en almindelig Forhøjelse af Alderdomsunderstøttelser for et begrænset Tidsrum. Ved Siden heraf vil det formentlig være hensigtsmæssigt, at ogsaa de alderdomsunderstøttede har Adgang til den særlige Dyrtidshjælp gennem de kommunale Hjelpekasser, nemlig for det Tilfælde, at der i en Kommune ikke er fundet tilstrækkelig Grund til en almindelig Forhøjelse af Alderdomsunderstøttelsen.

Til § 4.

Medens det i Almindelighed maa overlades til de enkelte Kommunalbestyrelser for hver Kommune for sig at træffe Bestemmelse om, hvilke Foranstaltninger der skal iværksættes for at afhjælpe Dyrtiden og dens Følger for Kommunens Beboere, saa vil det dog i mange Tilfælde vise sig, at en i en Kommune paatænkt

Foranstaltning ikke lader sig gennemføre paa rationel Maade, uden at andre Kommuner ogsaa inddrages under den Ordning, som agtes iværksat. Det ligger nær som et Eksempel herpaa at nævne den Ordning, som i det forløbne Krigsjaar blev truffet med Hensyn til Fastsættelse af en fast Pris for Rugbrød i Hovedstaden. Denne Ordning, der i Korthed gik ud paa, at Bagerne fik leveret Rug fra Statens Beholdninger til en Pris af 21 Kr. 50 Ø. pr. 100 kg. mod en nærmere begrænset kommunal Garanti for, at Statens Udgifter udover dette Beløb blev dækket af Kommunerne, vilde vanskeligt have kunnet gennemføres, hvis ikke en Del af de omkring Hovedstaden liggende Landkommuner havde tiltraadt Planen, saaledes at ogsaa Bagerne i disse Kommuner fik Adgang til at købe Rug paa samme Vilkaar.

At Gennemførelsen af en eller anden Foranstaltning i en Kommune kan medføre Nødvendighed af, at andre Kommuner eller Dele af disse følger de samme Regler, er ogsaa forudsat i det for Rigsdagen foreliggende Forslag til Lov om Lukning om Aftenen af Butiker og Lagre, se Forslagets § 1, 2. Stk., sidste Punktum, der lyder saaledes: „Hvor der paa Landet findes bymæssige Bebyggelser i umiddelbar Forbindelse med Købstæder eller med Frederiksberg eller Marstal Kommuner, skal de under nærværende Lov hørende Virksomheder i den tilgrænsende, bymæssige bebyggede Del af Landkommunen indenfor de af Indenrigsministeren fastsatte Stedgrænser, lukke til den for Bykommunen ved stadfæstet Vedtægt bestemte Lukketid“. Yderligere kan nævnes, at det af Lovgivningen er anerkendt, at to Kommuners indbyrdes Beliggenhed kan nødvendiggøre en Afgørelse fra Statsmyndighedernes Side. Saaledes hjemler § 1 i Lov af 17. Maj 1873 om Landdistrikters Indlemmelse i Købstæderne Regeringen Adgang til at paabyde, at Arealer, som omslutes af eller støde umiddelbart op til en Købstad, skal indlemmes i Købstaden, ikke alene i de Tilfælde, hvor begge Kommunalbestyrelser og Halvdelen af de Grundejere, hvis Ejendomme agtes indlemmede, søger derom, men ogsaa, naar den ene af Kommunalbestyrelserne, Byraadet eller Landdistriktets Bestyrelse, og $\frac{2}{3}$ af Grundejerne ansøger. I eet Tilfælde, nemlig hvor en enkelt til et Landdistrikt hørende Grund fuldstændig omslutes af Købstadgrunde, kan Regeringen paabyde Indlemmelsen efter Andragende fra Byraadet alene (Lovens § 4).